

Ερώτηση με αίτημα γραπτής απάντησης E-004411/2019

προς την Επιτροπή

Άρθρο 138 του Κανονισμού

Elena Kountoura (GUE/NGL), **Dimitrios Papadimoulis** (GUE/NGL), **Stelios Kouloglou** (GUE/NGL), **Petros Kokkalis** (GUE/NGL), **Alexis Georgoulis** (GUE/NGL), **Konstantinos Arvanitis** (GUE/NGL)

Θέμα: Παραβίαση του ενωσιακού δικαίου και του δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας στην Ελλάδα.

Απ' τις 30 Νοεμβρίου στην Ελλάδα, έγινε υποχρεωτική η καταβολή δικαστικού ενσήμου στις αναγνωριστικές αγωγές που κατατίθενται ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου (άρθρο 42 ν.4640/2019). Η ψηφισθείσα τροπολογία επαναφέρει διάταξη, η οποία καταργήθηκε απ' την προηγούμενη Κυβέρνηση (ν.4446/2016), καθώς κρίθηκε από τμήμα της νομολογίας αντισυνταγματική, γιατί υπονομεύει το δικαίωμα δικαστικής προστασίας και πλήττει δυσανάλογα τους πλέον οικονομικά αδύναμους διαδίκους ¹.

Από την αιτιολογική σκέψη της διάταξης προκύπτει αβίαστα ότι η Κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει την Δικαιοσύνη ως πυλώνα της Δημοκρατίας και θεματοφύλακα των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, αλλά ως «έναν πολυδάπανο δημόσιο μηχανισμό» και έναν «εισπρακτικό μηχανισμό κάλυψης του δημοσιονομικού κόστους λειτουργίας της».

Λαμβάνοντας υπόψη ότι:

Η ανωτέρω ρύθμιση συνιστά ανεπίτρεπτο περιορισμό που παρεμποδίζει την ανοιχτή πρόσβαση κάθε πολίτη στη Δικαιοσύνη καθώς αποκλείονται από το δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας οι αδύναμοι οικονομικά πολίτες, κατά παράβαση του άρθρου 20 του Συντάγματος και του άρθρου 6§1 της ΕΣΔΑ.

Είναι δε αντίθετη με το ενωσιακό δίκαιο καθώς δεν υφίσταται ανώτερο όριο για το ύψος του ενσήμου ούτε συνδέεται αυτό με την καθ' ύλην αρμοδιότητα και κατ' επέκταση με το πραγματικό κόστος της δίκης. Συνεπώς, η σχετική υποχρέωση είναι υπερβολική και δυσανάλογη σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνεπάγεται περιορισμό του δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας ².

Ερωτάται η Επιτροπή:

Σε ποιες ενέργειες σκοπεύει να προβεί ώστε να διασφαλίσει ότι δεν παραβιάζεται το ενωσιακό δίκαιο και το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας;

¹ Ολ.ΣΤΕ 601/2012 NOB 2012.376, Ολ. ΣΤΕ 3087/2011, Ολ Ελ. Συν 2006/2008, Ολ. ΣΤΕ 647/2004, ΔΕΕ 2004.821, ΑΕΔ 33/1995 Δνη 1995.571, ΕΔΔΑ της 28-10-1998, Ait Mououb κατά Γαλλίας, της 15- 2-2000 Garcia Manirardo κατά Ισπανίας, της 19-5-2001 Kreuz κατά Πολωνίας, Απόφαση ΕΔΔΑ της 24-5-2006 Λιακόπουλος κατά Ελλάδος.

² Σύμφωνα με την νομολογία του ΔΕΚ, το ύψος των ανταποδοτικών τελών πρέπει να είναι ανάλογο με τη δαπάνη, στην οποία υποβάλλεται η Δημόσια Διοίκηση, ενώ αν το ύψος του τέλους είναι γενικώς άσχετο προς τα έξοδα, στα οποία υποβάλλεται η Διοίκηση, τότε δεν μπορεί να αποτελεί τέλος ανταποδοτικού χαρακτήρα (βλ. απόφαση ΔΕΚ 2/12/1997, Fantask A/S κλπ κατά Industriministeriet και Ολ.ΣΤΕ 3470/2007). Με την ισχύουσα διάταξη το καταβαλλόμενο τέλος δεν αντιστοιχεί στα έξοδα στα οποία υποβάλλεται το δημόσιο για την οργάνωση και την εν γένει διαδικασία της δίκης, καθώς το κόστος της διεξαγωγής της δίκης δεν συνδέεται με το αντικείμενο της δίκης, αλλά σχετίζεται με την καθ' ύλην αρμοδιότητα.